

به جشن طلاق ما خوش آمدید/ نگاهی به بی سامانی حوزه ازدواج و طلاق

«تردیدی وجودمان را فراگرفته بود. نمی دانستیم جدایی مان را جشن بگیریم یا ماتم. لیک از آنجا که جدایی را گریزی نیافتیم، ناچار بر آن شدیم تا این پایان را با یادی خوش به خاطرمان بسپاریم.»

«تردیدی وجودمان را فراگرفته بود. نمی دانستیم جدایی مان را جشن بگیریم یا ماتم. لیک از آنجا که جدایی را گریزی نیافتیم، ناچار بر آن شدیم تا این پایان را با یادی خوش به خاطرمان بسپاریم. جشنی تدارک دیده ایم و چشمان مان را در انتظار حضور شما به راه دوخته ایم.»

این چند جمله نمونه ای است از متن یک کارت دعوت برای «جشن طلاق». چندسالی است که در ایران با پدیده ای تلخ با عنوان جشن طلاق مواجه شده ایم. زوجی که می خواهند از هم جدا شوند در یک مراسم رسمی از خویشاوندان و آشنایان حلالیت طلبیده و پایان زندگی مشترک خود را اعلام می کنند. در این مراسم جنبه های آیینی و نوستالژیک یک جشن رعایت می شود، از کیک گرفته تا فیلم و عکس و آهنگ؛ البته با تغییرات اندک. مثلاً در کارت به جای پذیرایی می نویسند «به صرف شام تلخ». فنادی های حرفه ای دست به کار شده و برای این مراسم کیک های ویژه طبخ می کنند و روی آن عروسکی از عروس و داماد سوار می کنند که در حال سقوط کردن اند. در موارد مشابه خارجی این جشن ها حتی در میانه جشن عروس و داماد با چکش حلقه های ازدواج را له کرده و به هم پس می دهند. یکی از دامادهایی که برای خود و همسرش جشن طلاق گرفته با چشم هایی اشکبار می گوید می خواستیم به اطرافیان مان اعلام کنیم این وضعیت، نتیجه عدم حمایت شما و زیر پا خالی کردن های مستمر شما است.

تردیدی نیست که اینگونه جشن ها سوغات تلخ آن ور آبی است. در باره میزان شیوع این پدیده، هنوز هیچ آماری منتشر نشده است و هر آن چیزی که هست حاصل حساسیت های ماجراجویانه رسانه ایست.

وضعیت ازدواج و طلاق در کشور، سامان مناسبی ندارد. طبق آمارهای رسمی هر ساله 20 درصد ازدواج ها، به طلاق منجر می شود. گفته می شود 14 میلیون پرونده طلاق در کشور ثبت شده است. طبیعی است که در این حجم میلیونی، چند فقره جشن طلاق نیز به انجام برسد. اما بی تردید این پدیده، فراگیری عام ندارد؛ بلکه به خاطر متفاوت بودن آن، بیشتر از حد معمول نقل قول می شود. این جشن ها آنچنان کم شمارند که باید به راحتی و بدون نگرانی از کنارشان عبور کرد، ولی همزمان باید آن را در حد یک زنگ خطر، جدی دانست. باید از بزرگنمایی آن اجتناب کرد، ولی گهگاه باید به صورت علمی به واکاوی ابعاد و چرایی آن در جامعه پرداخت.

سید مهدی سیدی/جام جم آنلاین